

Sygn. akt: II K 1042/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **Sędzia SR Aleksandra Marek-Ossowska**

Protokolant sekretarz sądowy Sabina Głodek

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń-Wschód Tomasza Grzyba

po rozpoznaniu dnia 18 stycznia 2021 r. i 29 marca 2021 roku

sprawy:

Ł. B., s. W. i M. z domu Ż.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 15 marca 2019 r. ok. godz. 22.30 w miejscowości (...) na wysokości (...) kilometra drogi, gmina O., powiat (...), woj. (...) - (...), kierując pojazdem mechanicznym F. (...) o nr rej. (...) jadąc po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości I badanie 0,27 mg/l, II badanie 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, z kierunku m. T., w kierunku m. L. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w: art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 24 ust. 1-3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2017.1260 j.t.), w ten sposób że podjął manewr wyprzedzania, bez uprzedniego upewnienia się, czy istnieją warunki do bezpiecznego wykonania manewru, zjechał na przeciwny pas ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się pojazdowi marki F. (...) o nr rej. (...) nadjeżdżającemu przeciwnym pasem ruchu, doprowadzając do czołowego zderzenia z tym pojazdem, w wyniku czego, kierująca pojazdem F. (...) – M. K. doznała obrażeń w postaci: całkowitego przerwania nerwu promieniowego lewego na wysokości ramienia, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej opisanej w art. 156 § 1 pkt 2 kk oraz wieloodłamowego, otwartego złamania trzonu kości ramiennej lewej z rozległym uszkodzeniem tkanek miękkich ramienia lewego, złamania kości krzyżowej po stronie lewej, złamania gałęzi górnej kości łonowej lewej, i złamania gałęzi kości kulszowej lewej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ruchu trwający powyżej siedmiu dni, opisane w art. 157 § 1 kk oraz niedokrwistość pokrwotoczną umiarkowaną, która spowodowała rozstrój zdrowia trwający powyżej siedmiu dni, opisany w art. 157 § 1 kk

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

2. w dniu 15 marca 2019 r. w miejscowości Z. (...) gmina O., powiat (...), woj. (...) - (...), prowadził pojazd mechaniczny F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,27 mg/l, II badanie 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

ORZEKA:

I. Oskarżonego ***Ł. B.*** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia tj. występku z art. 177 § 2 kw w zw. z art. 178 § 1 kk i za to na podstawie art. 178 § 1 kk, po zastosowaniu art. 37 b kk,

wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz w myśl art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym:

II. Oskarżonego **L. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia tj. występku z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk, po zastosowaniu art. 37 b kk, wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz w myśl art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym:

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 87 § 2 kk łączy orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności i wymierza karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a w myśl art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk oraz karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk w związku z czynem przypisanym w punkcie I wyroku orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

V. na podstawie art. 42 § 2 kk w związku z czynem przypisanym w punkcie II wyroku orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

VI. Na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 90 § 2 kk łączy orzeczone w punkcie IV i V wyroku środki karne i wymierza łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat;

VII. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w punkcie VI wyroku łącznego środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 marca 2019 r.;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. K. kwoty 10.100 zł (dziesięć tysięcy sto złotych) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

IX. na podstawie art. 43a § 2 kk w związku z czynem przypisanym w punkcie II wyroku zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W. kwotę 6000 (sześciu tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

X. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 1 <i>Na podstawie art. 423 § 1a kpk. zakres uzasadnienia został ograniczony do zawartych w wyroku rozstrzygnięć o karze i innych konsekwencjach prawnych</i>	Sygnatura akt	II K 1042/19

przypisanych oskarżonemu czynów.			
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
	<p>Ł. B., ma 21 lat, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem pojazdów, uzyskał w tym kierunku tytuł czeladnika w sierpniu 2019 r., pracował w warsztatach samochodowych i w stolarni, obecnie nie pracuje, jest na utrzymaniu rodziców. Jest</p>	<p>3. w dniu 15 marca 2019 r. ok. godz. 22.30 w miejscowości Z. (...) na wysokości (...) kilometra drogi, gmina O., powiat (...), woj. (...)- (...), kierując pojazdem mechanicznym F. (...) o nr rej. (...) jadąc po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości I badanie 0,27 mg/l,</p>	

kawalerem, nie ma dzieci, nie ma nikogo na utrzymaniu, po zdarzeniu cierpiał na zaburzenia adaptacyjne o lekkim nasileniu – opinia sądowo-psychiatryczna, k. 85-86, nie był karany sądownie, k. 177.

II badanie 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, z kierunku m. T., w kierunku m. L. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w: art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 24 ust. 1-3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2017.1260 j.t.), w ten sposób że podjął manewr wyprzedzania, bez uprzedniego upewnienia się, czy istnieją warunki do bezpiecznego wykonania manewru, zjechał na przeciwny pas ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się pojazdowi marki F. (...) o nr rej. (...) nadjeżdżającemu przeciwnym pasem ruchu, doprowadzając do czołowego zderzenia z tym pojazdem, w wyniku czego, kierująca pojazdem F. (...) – M. K. doznała obrażeń w postaci: całkowitego przerwania nerwu promieniowego lewego na wysokości ramienia, które spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej opisanej w art. 156 § 1 pkt 2 kk oraz wieloodłamowego, otwartego złamania trzonu kości ramiennej lewej z rozległym uszkodzeniem tkanek miękkich ramienia lewego, złamania kości krzyżowej po stronie lewej,

		<p>złamania gałęzi górnej kości łonowej lewej, i złamania gałęzi kości kulszowej lewej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ruchu trwający powyżej siedmiu dni, opisane w art. 157 § 1 kk oraz niedokrwistość pokrwotoczną umiarkowaną, która spowodowała rozstrój zdrowia trwający powyżej siedmiu dni, opisany w art. 157 § 1 kk</p> <p>tj. o czyn z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk</p> <p>4. w dniu 15 marca 2019 r. w miejscowości Z. (...)gmina O., powiat (...), woj. (...)- (...), prowadził pojazd mechaniczny F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,27 mg/l, II badanie 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu</p> <p>tj. o czyn z art. 178a § 1 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I. II.	art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk art. 178a § 1 kk
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Okoliczności niniejszej sprawy nie budziły żadnych wątpliwości, tak faktycznych jak i prawnych. Oskarżony w pełni przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, wyrażając jednocześnie żal z powodu skutków swojego zachowania (k. 59, 94) Przed Sądem początkowo wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze, jednak wobec stanowiska oskarżyciela, który wnosił o karę w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, zrezygnował ze skorzystania z tej instytucji.

Sąd nie miał również wątpliwości co do przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej obu zarzucanych oskarżonemu czynów, które stanowiły pomijalny zbieg przestępstw z uwagi na realia niniejszej sprawy. Oskarżony przejechał około 9,74 km będąc w stanie nietrzeźwości do momentu gdy doszło do wypadku. Zatem słusznie oskarżyciel zakwalifikował oba zachowania jako dwa odrębne czyny zabronione - jeden określony w art. 177 §

2 kk w związku z art. 178 § 1 kk, drugi zaś w art. 178a § 1 kk (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2002 r., I KZP 4/02, OSNKW 2002/5-6/37).

W niniejszej sprawie podstawowym zadaniem Sądu było rozważenie właściwej i adekwatnej reakcji prawno-karnej wobec oskarżonego.

Oskarżyciel publiczny wnosił o wymierzenie Ł. B. za pierwszy czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, zaś za drugi czyn kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Jako karę łączną wnioskował 3 lata pozbawienia wolności oraz 6 letni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oprócz tego wnosił o orzeczenie nawiązki na Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 8000 złotych, a zasądzenie nawiązki, tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, na rzecz pokrzywdzonej M. K. w wysokości 10000 zł.

Z kolei obrońca złożył wniosek o zastosowanie

instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymiarzenie oskarżonemu kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Co do pozostałych rozstrzygnięć nie sprzeciwiał się wnioskowi oskarżyciela.

W ocenie Sądu wnioski co do kary zarówno oskarżenia jak i obrony nie były trafne. Bez wątpienia w przedmiotowej sprawie Sąd miał do czynienia z osobą bardzo młodą. Ł. B. w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał 18 lat, a w chwili orzekania 21 lat. Nie tracąc z pola widzenia bardzo dużego ładunku społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów oraz brzemiennych skutków zdarzenia drogowego, Sąd przede wszystkim był zobowiązany mieć na uwadze fakt, że oskarżony jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk, a to obligowało Sąd do stosowania dyrektywy wymiaru kary opisanej w art. 54 § 1 kk. Zgodnie z tą dyrektywą wymierzając karę młodocianemu sąd kieruje się przede wszystkim tym aby sprawcę wychować. Stąd też kara bezwzględnie pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, o którą wnioskował oskarżyciel, jawi się

jako reakcja nieadekwatna w swej surowości, w ogóle nie uwzględniająca konieczności

wychowawczego

oddziaływania wobec osoby młodocianej, nigdy do tej pory nie karanej. Oczywistym jest dla Sądu, że wobec sprawcy o nieukształtowanej w pełni osobowości, jakim jest Ł. B., możliwe jest jeszcze doprowadzenie do jej ukształtowania pożądanego społecznie na skutek oddziaływania wychowawczego.

Porównywanie kar jakie są orzekane za tego rodzaju czyny w stosunku do osób dorosłych, które dzięki wiedzy życiowej i doświadczeniom są bez wątpienia lepiej predysponowane do przewidywania skutków swojego postępowania, jest z gruntu rzeczy błędne. Jak wynika z wywiadu środowiskowego oskarżony wykazuje deficyty myślenia przyczynowo-skutkowego (k. 146). Niewątpliwie umiejętności takie nabywa się wraz z wiekiem i nabywanym doświadczeniem.

Oczywistym jest dla Sądu, że długotrwała izolacja w warunkach penitencjarnych cechowałaby się jedynie odwetowością, zaś skutki w przypadku młodej, podatnej na wpływy osoby, rozminęłyby się z celem jaki ma spełniać kara wobec oskarżonego.

Raczej należy zakładać, że po odbyciu kary 3 lat pozbawienia wolności, którą spędziłby w otoczeniu osób o wiele bardziej zdemoralizowanych, Ł. B. nie stałby się osobą zresocjalizowaną i właściwie ukształtowaną. Tym samym Sąd uznał, że proponowana przez oskarżyciela kara nie mogła znaleźć aprobaty Sądu.

Również instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którą wnioskowała obrona, w realiach niniejszej sprawy jawiła się jako reakcja zbyt łagodna w stosunku do oskarżonego. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, biorąc pod uwagę skutki zdarzenia w wyniku których pokrzywdzona M. K. doznała obrażeń ciała w postaci oraz wieloodłamowego, otwartego złamania trzonu kości ramiennej lewej z rozległym uszkodzeniem tkanek miękkich ramienia lewego, złamania kości krzyżowej po stronie lewej, złamania gałęzi górnej kości łonowej lewej, i złamania gałęzi kości kulszowej

lewej, a przede wszystkim całkowitego przerwania nerwu promieniowego lewego na wysokości ramienia, przy czym to ostatnie stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu, razi łagodnością. Choć za skutek występkę z art. 177 § 2 kk nie można przypisać oskarżonemu umyślności, to jednak ciężkie i rażące naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym – podjęcie manewru wyprzedzania bez upewnienia się czy można to uczynić w sposób bezpieczny, no i w końcu prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu, bez wątpienia zostało popełnione w sposób umyślny. Zatem ustalenie winy kombinowanej po stronie oskarżonego musi skutkować reakcją karną, która będzie niosła w sobie odpowiedni ładunek dolegliwości. Należy przy tym podnieść, że z samego faktu, że mamy do czynienia ze sprawcą młodocianym nie można wywodzić automatycznej reguły stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, lecz

ono wchodzi w grę tylko wtedy, gdy w ocenie sądu jest to uzasadnione celami wychowawczymi, a te ostatnie nie oznaczają bynajmniej łagodnego zamiaru traktowania sprawców młodocianych, ale czasami wskazują na potrzebę dłuższego procesu ich resocjalizacji, a tym samym orzeczenia surowszej kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2003 r., WA 45/03, OSNwSK 2003/1/2118).

Jak wynika z wywiadu środowiskowego oskarżony nie ma najlepszej opinii w swoim miejscu zamieszkania i choć mając na względzie daleko posuniętą subiektywność oceny sąsiadki i subiektywność oceny kuratora sądowego formułującego wnioski, oskarżonego nie można w jednoznaczny sposób ocenić jako osoby, która prowadziła dotąd absolutnie nienaganny tryb życia. Raczej można powiedzieć, że Ł. B. jest osobą mało refleksyjną i nie biorącą odpowiedzialności za

swoje życie.
Oskarżony pomimo, że jest już dorosły, obecnie pozostaje na utrzymaniu rodziców, którzy nie są w najlepszej sytuacji materialnej. Ł. B. podejmował się krótkotrwałych prac zarobkowych i w niewielkim stopniu pomagał rodzicom w utrzymaniu domu (wywiad środowiskowy, k. 145-146). Sąd wziął jednak pod uwagę pozytywną opinię wystawioną przez pracodawcę, u którego oskarżony pracował w ramach przygotowania zawodowego (k. 190). Sąd zapoznał się również z opinią pedagogiczną, z której wynika, że zdarzenie skłoniło oskarżonego do zastanowienia się nad własnym postępowaniem, zrozumiał, że jego działania mogą rodzić poważne konsekwencje. Oskarżony zauważył i dotkliwie odczuł fakt, że zdarzenie będące przedmiotem niniejszej sprawy komplikuje mu dotychczasowe życie i rewiduje plany na przyszłość (opinia psychologiczna, k. 192-193). Tym niemniej zauważalne jest to, że oskarżony

głównie koncentruje się na własnych problemach związanych ze sprawą, a nie na krzywdzie jaką wyrządził pokrzywdzonej M. K.. Ł. B. po zdarzeniu nie kontaktował się z pokrzywdzoną, nie zainteresował się jej stanem i nie zaoferował żadnej pomocy.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia Sąd doszedł do przekonania, że najwłaściwsze i adekwatne zarówno do wagi czynów, jak i osobowości sprawcy będzie wymierzenie kary sekwencyjnej, przewidzianej w art. 37b kk. Kara ta w swojej istocie przewiduje zarówno dolegliwość związaną z karą pozbawienia wolności, jak i realizuje funkcje wychowawcze kary ograniczenia wolności. Taka właśnie kara, w ocenie Sądu, realizuje w stosunku do oskarżonego dyrektywę wymiaru kary przewidziane zarówno w art. 54 § 1 kk jak i w art. 53 § 1 i 2 kk. Krótkotrwała kara izolacyjna pozbawienia wolności będzie wystarczającą

dolegliwością dla Ł. B. i bez wątpienia pozwoli mu zrozumieć nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem, przy czym minimalizuje ryzyko niepożądanych skutków jakie wiążą się dla tak młodej osoby z przebywaniem w środowisku penitencjarnym. Z kolei kara ograniczenia wolności w maksymalnym wymiarze spełni swą rolę wychowawczą. Kara ta bowiem opiera się nie tylko na obowiązku pracy, lecz także innych ograniczeniach i zobowiązaniach, które uzasadniają jej nazwę. Zgodnie bowiem z art. 34 § 2 kk skazany na tę karę nie może bez zgody sądu zmieniać miejsca stałego pobytu i ma obowiązek udzielania wyjaśnień dotyczących przebiegu odbywania kary. Na skazanego można było ponadto nałożyć obowiązek naprawienia w całości lub w części wyrządzonej szkody, co w przedmiotowej sprawie spełni funkcję kompensacyjną i skłoni oskarżonego do również materialnego wzięcia odpowiedzialności za

krzywdę jaką wyrządził M. K..

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd po zastosowaniu art. 37b kk za czyn wypełniający znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 178 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz w myśl art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk karę 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Również w odniesieniu do czynu z art. 178a § 1 kk Sąd zastosował instytucję przewidzianą w art. 37b kk i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz w myśl art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Łącząc orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 87 § 2 kk Sąd zastosował pełną absorbcję z uwagi na treść przepisu art. 37b kk oraz art. 34 § 1 kk i wymierzył łączną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat ograniczenia wolności.

Jednocześnie w myśl art. 86 § 3 kk na nowo określił wymiar kary ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Taki wymiar pracy, do którego oskarżony został zobowiązany, pozwoli mu po odbyciu kary pozbawienia wolności jednocześnie wykonywać pracę na cele społeczne i z powodzeniem łączyć ją z pracą zarobkową.

Kierując się obligatoryjnością treści przepisu art. 42 § 2 kk oraz uznając, że oskarżony powinien być przez dłuższy

czas wyeliminowany jako kierujący z ruchu drogowego, w stosunku do czynu pierwszego Sąd orzekł środek karny w postaci pięcioletniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (przepis wskazuje na pojazdy określonego rodzaju) oraz trzyletni zakaz w odniesieniu do czynu z art. 178a § 1 kk. W myśl art. 86 § 1 kk i art. 90 § 2 kk połączył oba środki karne i wymierzył środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 marca 2019 r., zgodnie z art. 63 § 4 kk. Nie ma wątpliwości, że oskarżony, który spowodował tak tragiczny w skutkach wypadek drogowy, będąc pod wpływem alkoholu, winien po raz wtóry ubiegać się o wydanie uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, po okresie który pozwoli mu na dojrzałe podejście do odpowiedzialności jaką niesie kierowanie pojazdami mechanicznymi. Jak dobitnie pokazała niniejsza sprawa, Ł. B. w niespełna 2 miesiące od otrzymania uprawnień nie miał ani kompetencji psychicznych, ani wystarczających umiejętności by być

czynnym uczestnikiem ruchu drogowego. Jako okoliczność łagodzącą przy wymierzaniu łącznego środka karnego Sąd miał na względzie nieznaczne przekroczenia, o 0,05^o/00, stanu pomiędzy użyciem alkoholu, a stanem nietrzeźwości.

Na podstawie art. 46 § 1 kk oskarżony został zobowiązany do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. K. kwoty 10.100 zł. tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Jak już wspomniano, pozwoli to nie tylko w jakimś zakresie zadośćuczynić pokrzywdzonej za skutki, które spowodował, ale zobliguje do wzięcia również materialnej odpowiedzialności za swój czyn.

W związku z wysokością orzeczonego zadośćuczynienia Sąd nie był zobligowany do orzeczenia nawiązki wynikającej z art. 47 § 3 kk i orzekł jedynie nawiązkę na podstawie art. 43a § 2 kk na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W. w wysokości 6000 zł., uznając, że środek kompensacyjny orzeczony na rzecz osoby pokrzywdzonej winien mieć pierwszeństwo przed środkami kompensacyjnymi, które

wynikają z należności wobec państwa.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z			

<i>poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
			Jak w punkcie 3 formularza uzasadnienia
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. <i>inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. <i>KOszty procesu</i>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Oskarżony obecnie nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu rodziców, a		

zatem mając na względzie wysokie zobowiązania finansowe wynikające z wyroku oraz jego sytuację materialną podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił Ł. B. od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, a wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

6. ***1Podpis***